

et Ord indført, og tilsidst sagde Politimesteren, at han skulde gaa sin Vej, og saa fandt han det da, som han siger her i sin Avis, klogere at gaa, for det var ikke saa godt at have med en Mand at gjøre, som maaste i Diebliffet var overdreven hidfig. Efter at dette var foregaaet, blev der i Avisen optaget en Artikel fra den, der virkelig havde skrevet den anden Artikel, en bostidende, meget agtet Mand i Staden, der ikke havde skrevet Artiklen for at fornærme Nogen, hverken Politimesteren eller Sundhedskommissionen, men for at henlede Opmærksomheden paa, om man ikke kunde afhjælpe et Onde, som var til stort Besvær for Befolkningen. Da der saa var gaaet nogen Tid, synes Redaktøren, at han ikke godt kunde lade sig nøie med en saadan Behandlingsmaade, men at han paa en eller anden Maade maatte gjøre Noget, og saa besluttede han at lade indrykke en Artikel i sin Avis og lade hele Sagen komme frem for Offentligheden, for at Folk kunde faae Leilighed til at dømme om, hvorledes det var gaaet til mellem ham og Politimesteren, hvem der havde Retten paa sin Side, og hvem der havde, om jeg saa maa sige, handlet brutalt. Førend Redaktøren imidlertid indrykkede denne Artikel, sendte han den til Politimesteren med den Bemærkning, at hvis denne vilde erklære, at han havde overilet sig, vilde han betragte hele det Forefaldne som en ikke tilregnelig Fornærmelse, og haabe paa, at Politimesteren om et Par Dage vilde give ham Svar derpaa. Dette skete imidlertid ikke; Politimesteren tav ganske stille, og da Redaktøren saa havde ventet i 6 Dage, lod han Artiklen indrykke. Jeg vil dog henstille til det høie Thing, om man, efter de Oplysninger, jeg her har givet fuldstændig overensstemmende med Sandheden, synes, at det er en human Fremgangsmaade af en Politimester overfor en agtet Borgersmand. Det tror jeg ikke, og derfor har jeg tilladt mig at anføre dette som et Exempel paa, at jeg ikke er den Eneste, der har Grund til at besvare mig over den vedkommende Politimester.

Formanden (Kraabbe): Jeg har afventet Fremstillingen af, i hvilken Forbindelse de to sidst omtalte Sager, nemlig en Indvisits-Fængsling og vedkommende Politimesters Forhold til en Redaktør, stode med Forespørgslen. Da jeg nu af den erede Forespørgers Fremstilling ser, at der ikke er nogen Forbindelse, tillader jeg mig at erklære, at disse Sager ikke ere under Forhandling.

Forespørgeren (Kasmussen): Jeg skal rette mig efter den høitærede Formand. Jeg har anset det for nyttigt at fremdrage disse Sager her for at vise, at ogsaa overfor Andre har den vedkommende Politimester slet ikke været saa blød. Saa skriver han tilsidst til mig: „Jeg er gaaet ud fra, at De, naar De i Deres Stil-

ling tog Dem af en fremmed Sag, maatte have samme Interesse og Pligt som jeg. Denne Opfattelse har jeg vedblivende, og jeg har ikke villet, at Laushed fra min Side skulde forstaaes anderledes.“ Det kan nu være ganske rigtigt, at, naar Politimesteren og jeg foretage os Noget i en Sag, kan det være vor Pligt at foretage, hvad vi anse for Ret efter vor Overbevisning, men videre tror jeg heller ikke, at denne Forudsætning kan søres, saaledes at Politimesteren skulde kunne fordrø af mig, at jeg skulde have akkurat de samme Pligter og Interesser som han. Kun saavidt det stemmer med min Overbevisning, er det rigtigt, men forøvrigt staa vore Anskuelser og Interesser saa høist forskjelligt, at de have ondt ved at falde sammen til enhver Tid. — Alt dette har jeg nu fremsført mere for at klare Sagen, for at give det høie Thing Oplysning om, hvad der har givet mig Anledning til at stille Forespørgselen; men hvad der egentlig har mest Betydning for mig, er, om Politimesteren som saadan har Ret til at affordre mig som Folkethingsmand Forklaring om det One eller det Andet, vedrørende et privat Anliggende. Jeg har hidtil staaet i den Formening, at jeg ikke særlig som Folkethingsmand var Politimesterens Myndighed undergiven. Den Mening har jeg endnu, og den vil jeg vedblivende fastholde, indtil jeg bliver overbevist om det Modsatte. Jeg ender, som jeg begyndte, med at sige, at jeg har følt mig fornærmet og gaaet for nær ved dette Spørgsmaal af den paagjældende Politimester, idet jeg ikke tror, at han har Ret til at affordre mig et bestemt Svar paa ethvert Spørgsmaal, det kan falde ham ind at gjøre mig, og som efter min Mening maa være ganske privat. Det er for at faae klaret dette Spørgsmaal, at jeg nu vil tillade mig at stille den Forespørgsel til den høitærede Justitsminister:

„Billiger den høitærede Minister, at en Politimester, med Paaberaabelse af Ret som Politimester, affordre en Rigsdagsmand som saadan Forklaring, om han fra en Velger har modtaget og til Ministeriet afleveret en Ansøgning om Appelbevilling?“

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal selvfølgelig afholde mig fra alle de Sidebetragtninger, som den erede Forespørger kom ind paa, og som jo den erede Formand bemærkede, ikke staa i nogen Forbindelse med det foreliggende Spørgsmaal. Det foreliggende Spørgsmaal er, saavidt jeg har kunnet forstaa, kun motiveret derved, at den omtalte Politimester har spurgt den erede Folkethingsmand, om han havde indleveret til Justitsministeriet en Ansøgning om Dispensation fra Reglerne om summa appellabilis, og der maa jeg rigtig nok tilføie, at jeg opfattede det ogsaa saaledes, at Politimesterens Spørgsmaal tillige gik ud paa, om Folkethings-